

HALADÁS

VASUTI
SZAK- ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP
A MISKOLCZI MAV. ALTISZTI-KÖR HIVATALOS KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐK ÉS LAPTULAJDONOSOK:

BANOVITS LÁSZLÓ

ZSIVKOVICS ANTAL

Előfizetési ára:

Egész évre ... .. 8 korona
Fél évre ... .. 4 korona
Negyed évre ... .. 2 korona

Szerkesztőség:
Miskolcz, Szemere-utca 26. sz.

Megjelen minden vasárnap.

Balesetbiztosítással:

Egész évre ... .. 14.- kor.
Fél évre ... .. 7.- kor.
Negyed évre ... .. 3.50 kor.

A balesetbiztosítás (18-től 60 éves korig)
a »Nemzeti« balesetbiztosító részv.
társ.-nál 3000 koronára halál esetre
és 3000 koronára állandó munka-
képtelenség esetére szól.

Agglegények.

Miskolcz, 1904. január 30.

—ko— Mint mindenütt, ugy a vasuti szolgálatnál is folyton csak az 5—6 gyermekes családapákkal van baja a kenyéradó gazdának, különösen ha olyan vékony a fizetés, mint nálunk, mert azok lépten-nyomon segítségre szorulnak.

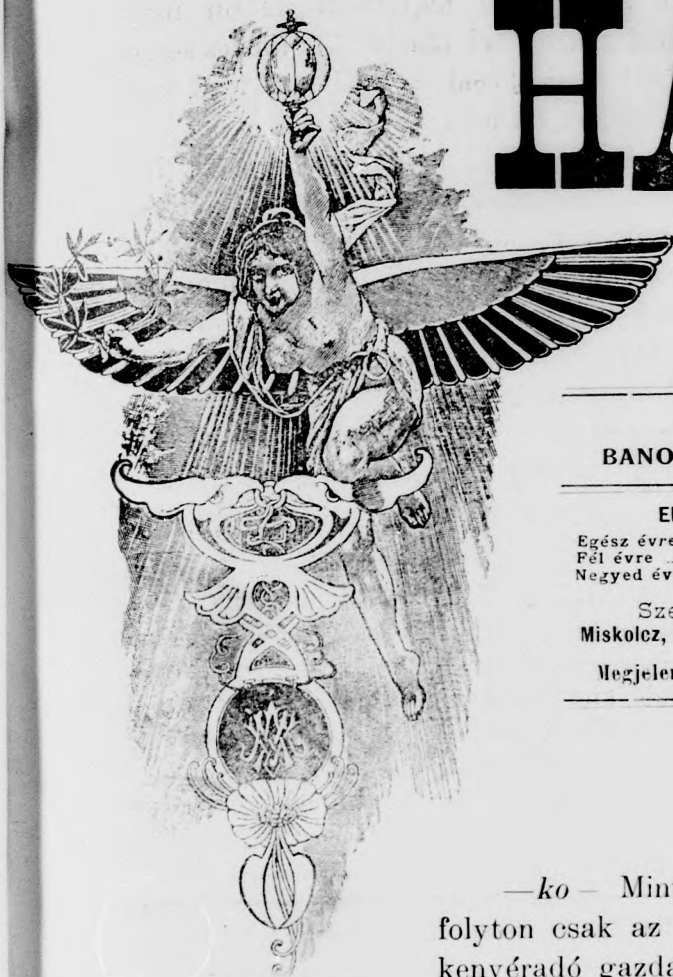
Ha pedig néha-napján egyik-másik bajba esett legényember kér valamit, „Ugyan menjen, hiszen maga *legény-ember!*“ közismert szólammal ridegen elutasítják.

Igaz, hogy a házasság az emberi nem fentartására rendelt szent intézmény s a család az alapja a társadalomnak s így az államnak, de elvégre is a ki abból, akár saját elhatározásából, akár rajta kívül álló okokból künn rekedt, azért azzal mostohán bánni nem lehet, azért kiközösíteni nem szabad.

Vonja meg tőle az intézet a *rendkívüli* támogatást, az visszatetszést nem szűl, ha éheznek, csak maga éheznek, igya meg a maga könnyelműségének levét, de a mi őt megilletné, attól ne foszsa meg, mert az már igazságtalanság.

A legény-ember is küzd, fárad, munkálkodik s keservesen szerzett garasai-ból fizeti a nyugdíját, hogy fáradt testtel egykor ő is nyugalomra térjen. Tehát két gazdának szolgál, mert a mig szolgál, addig fizeti a vasut, ha pedig nyugdíjba megy, fizeti a nyugdíjintézet. Ezt vasutas-ősapáink abban az időben, a mikor még hosszú volt a haj, bölcsen kieszelték, de egy kellemetlen körülményre, a melyen pedig mindannyian átestek, arra nem gondoltak, t. i. a *halálra*.

Bár ha egy legény-ember külön is gondoskodott, hogy ezen kis intermezzo bekövetkezése esetén a társadalmi szokásoknak megfelelő alakban távoz-

zék körükből; de akár életbiztosítás az, akár más egyéb, a pénzhez jutás mindig bizonyos formalitással jár és bekövetkezik az a szégyenteljes és szomorú eset, hogy *megboldogult legényembert 20—30 évi szolgálat után a kartársak összeadott filléreiből köz-költségen temetik el*. Mert hát a vasutintézet is más, a nyugdíjintézet is más, két különböző, egymástól igen távol álló dolog, a közöttük levő nagy űrt nem hidalja át semmi, csak az emberi érzés, a kartársi szeretet...

Tudva azt, hogy intéző férfiaink az új szolgálati rendtartás és illetmény-szabályzat újjaalakításánál mily humanusan és körültekintően járnak el, a legjobb indulattal és czélzattal hívom fel erre a körülményre is becses figyelmüket, töltsék ki ezt a hézagot is üdvös, jó indulatu intézkedésekkel.

Mert hát azt nem lehet rendeletileg szabályozni, hogy a legény-ember csak

a hónap első napjaiban haljon meg, pedig azon túl már a végtisztességgel járó kiadás csak a közelben levő kartársakat terheli!

Azok meg a holnappal sem törődve, csinálnak olyan szép temetést, amilyent csak a vasutas tud rendezni s fentartják annak a közszájon forgó mondásnak az igazságát, hogy „*a vasutasok igen rosszul élnek, de nagyon szépen halnak meg.*“

A kortúlhaladott alkalmazottak nyugdíjviszonyai.

— Irta: Ang al József. —

A XIX. és XX. század nagyobb társadalmi küzdelmei, melyek elsősorban az általános emberi jogoknak mindenkire egyformán való kiterjesztését czélozták, úgy az egész, valamint a testületek és államok gazdasági életében eddigelé ugyszólván ismeretlen vagy legalább is igen kevésre becsült vezéreszme kialakulását segítették elő: az aggkor biztositását a mindennapi élet küzdelmei ellen.

TÁRCZA.

A vasutnál.

Milyen sokadalom, mint valami vásár . . .
Mily tarka néptömeg van a pályaháznál, . . .
Minő zivaj, lárma, nevetés meg sírás . . .
Mindenki egyforma, mégis mindenki más.
Paraszt és ur együtt, férfi, asszony, gyermek,
Öreg és fiatal hogy összekerülnek!
Kor és rangkülömbőség, minden elenyészik:
Szolga és az ura egyenjogu lész itt.

Minden nemzetiség, mit képzelní lehet,
Mintha itt keresne találkozó helyet,
S mi hirt elhallgatott egyik-másik ujság,
Feledésbe nem megy, mert itt tova adják.
Itt köthet az ember új ismeretséget
Azzal, kit nem látott s soha sem lát többet.
Itt tanulhatod meg ismerni az embert,
Kit a nagy természet buval-bajjal megvert.

Mindjárt az ajtónál, két oldalon sorba'
Hat-hét kaszás tót dőlt aludni a porba;
Szerszámjuk mellettük, guba fejük alatt,
Szörnyű horkolásuk rengeti a falat.
Távolabb egy padon nagy doboz-hegy mögött
— Alig negyven éves — szép kis lány rejtőzött:
Köt az eszemadta, szereti a dolgot,
Hej! ki őt elvenné . . . az lenne csak boldog!

Köt az eszemadta, munkáján a szeme,
Föl sem pillant soha, csak mikor mellette
Büszke kardesörgéssel elhalad egy huszár,
A ki unalmában föl és alá sétál;
Ámde a *kicsike* szentül hiszi, tudja,
Hogy csak ő miatta visz arra az utja,
S a ki e hitében megingatni merné,
Jutalmul a *piczi* örök átkát nyerné.

A jegypénztárnál egy anyóka alkuszik,
Sokálja az árát a jegynek, úgy látszik,
És hogy nem engednek belőle, hát kapja,
S a pénztárt iszonyu dühhel oda hagyja:

Hogy mily horderővel bir ezen vezér eszme az emberiségre s mily kiváló fontossággal bir az osztársadalom minden egyes tagjára, legjobban mutatja azon elterjedettség, melynek szemtanui lehetünk s azon körülmény, hogy ma már nem létezik a társadalomnak egyetlen rétege sem, mely azt a maga körében meg ne honosította volna s ne igyekeznék azt a tökély magaslatára emelni.

A magyar kir. államvasutak is, tekintettel személyzetük óriási létszámára s ezen eszme humánus, emberbaráti céljaira, szintén alakítottak többféle oly egyesületet, hol alkalmazottaikat a bekövetkezendő aggkor ellen biztosíthatják s melyek közül legfontosabbnak kell tartanunk bizonyára: a magyar kir. államvasutak hivatalnokai, altisztjei és szolgáinak nyugdíjintézetét.

Azon körülmény, hogy a magyar királyi államvasutak vezetősége ezen nyugdíjintézetet saját protektorátusa és anyagi garanciája mellett létesítette, bizonyára dicséri és szembetűnővé teszi a vezető körök humánus felfogását s alkalmazottaikkal szemben tanúsított jóindulatát. Bizonyára emlék fog maradni ezen intézet a késő utókor számára is, hogy lássák az elődök alkotásait s azok

jóindulatát s bizonyára a legjobb alkotása maradna ez munkaadó testületünknek akkor, ha megalakulása alkalmával a spekulatív szellemnek nem engedett volna olyan tág tért az érvényesülésre, mint a mennyinek érvényesülését láthatjuk nyugdíjintézetünk alapszabályaiban s sajnos, hogy ezen érvényesülés az emberbaráti eszmék rovására történik, sajnos mondom mert igazán oly precíz matematikai alapokon épült fel nyugdíjintézetünk alapja s oly következetesen van az végrehajtva, hogy oda bizony az irgalomnak és a jóindulatnak még csak a halvány sugara sem férközhet be. Körülsánczolta magát alapszabályokkal a lehető legridegebben s bátran állíthatjuk, hogy ezen mennyiségtani alapokon nyugvó ridegség a maga legrettenetesebb valójában ott tárul elénk, a mikor egyenesen kimondja, hogy mindazok, a kik egy bizonyos életévet meghaladólag léptek az intézet szolgálatába, ezen nyugdíjintézetnek tagjai nem lehetnek s esetleges tisztességben és becsületben eltöltött számos szolgálati évük daczára is megmarad vigasztalásukra a mindenkinek ingyen ajándékozott s mindenki részére ingyen rendelkezésre álló koldusbot.

„Istenverte népe! egy kis bilétaért
Teremt'ugyse' bizony kerek két hatost kért!
Dejszen adja annak, ki bolond fizetni!...“
Egyet gondol aztán, megy és kifizeti.

A váróterem egy sarokasztalánál
Olyan sűrű a köd, hogy ott az orránál
Tovább senki sem lát, — no de hall legalább,
Kártya és bor mellett mint ülik a torát
A vakációnak a vidám diákok,
Kikre már holnap vár az *iszonyu átok*.
S mintha meg akarnák előre boszulni,
Kárban hozzáfognak az iskolát szidni.

A másik sarokban rettentő vihar dul;
Mint a zugó szélvész, fáradhatatlanul
Igyekszik tulszólni Trézsi az Erzsókot,
Judit mind a kettőt, Panna mindnyájokat.
Ha az országházban az ország ügyeit
Ugy meghányánk-vetnék, mint a faluét itt,
Bizony boldog lenne szegény Magyarország,
Nem szipolyozná ug'y vérét ki az osztrák.

A középben pedig három ökör-hajcsár
(Vásárra utaznak) csaknem hajba kap már,
Mert biz' kissé igen *szeszélyesek* már is,
Bor vagyon előttük, no de meg pohár is.
Mig a pohár telik és megint kiürül,
Folyik a szó-vita mindenrül, mindenrül...
De, mert ők magyarok (?) a főtárgya biz a'
Akárhol is kezdik, csak a politika.

Másként gondolkozik a három kaftános
A folyosó végén s az a kövér gyáros,
Egy nyurga ügynökkel, ki amott beszélget,
Ezeknek az első mindenhol az *özhlet!*
Beszélnek, beszélnek, előbb szép csendesen,
Aztán hevesebben, szenvedélyesebben.
Végre ismét lassan, s ha meg van az *üzlet*
Vigan szoritanak barátilag kezét.

Egy asztalnál ül egy jó magyar dalia,
Czifra szűrös apa s az *oskolás* fia.
Minden figyelmük csak az ujságra terjed,
Mit az apja előtt a fiu betűzget.

Belátták ezen anamáliát azonban mind-azok, a kik szolgálatuk rideg paragrafusai közé még egy kis jóindulatot, egy kis irgalmat is tudtak vegyíteni s hogy tehát ezt ellensúlyozzák, alakítottak egy más, egy igazán emberbaráti intézetet, melynek jótékony és áldásos hatását még a legszkeptikusabb elme sem tagadhatja: ez intézetek kebeiben fennálló ugynevezett: Tolnay-alapot. Ezen alap létesítése dicséri az elődöket, kik megalapították, dicséri az utódokat, kik azt gyarapították s mindenha bizonyosságul fog szolgálni arra nézve, hogy igenis lehetséges, még a legridegebb, még a legelzárkózottabb bürokratizmus határain belül is létesíteni oly dolgokat, melyek nem a szabályzatok betűszerinti alkalmazásának elvein alapulnak, hanem a kik alapjukat az emberben s annak jó szívében találhatják fel.

Kétszeresen dicséri ezen alap intézetünk vezetőségét, dicséri elsősorban annak megalapításáért, dicséri másodsorban pedig azért, mert még olyan időben alapította, a mikor még az osztársadalom az ő hatásos fegyvereivel nem gyakorolt nyomást reá ilyenmű intézmény létesítésére, a mikor tehát két-

ségbevonhatatlanul csakis a vezető körök humánus felfogásának köszönhető létesülése

Ezen alap némileg enyhithette csak azon fájdalmas hatást és következményt, melyet nyugdíjintézetünk említett czikke ró a magyar királyi államvasutak egyes alkalmazottaira. Ez csak balszam lehet az esetleg sajnó sebre, de nem gyógyszer, mely azt véglegesen begyógyíthassa. Sokkal nagyobb a kortúlhaladott alkalmazottak száma és sokkal kisebb ezen alap tőkéje, semhogy a legkezdetlegesebb ugynevezett pillanatnyi segélyen túl is tudna terjeszkedni. Csak szerény vigasztalás lehet ez azon több ezer alkalmazottra nézve, kik aggkorukban a legkétségbeejtőbb sorsnak nézhetnek elébe, de nem biztos támasz. Már pedig úgy az uralkodó humanizmus, valamint még a matematikai alapok sem zárnák ki annak lehetőségét, hogy nyugdíjintézetünk ezen megszorító korlátai lehallhassanak s egyesíthessék önmagukban mindazokat, kik intézetünk szolgálatában állanak, ki emberöltőkön át egy ember munkaképességét gyakran meghaladó kemény, fárasztó és küzdelmes munkában szolgálják a közjót és közvagyonosodást.

(Folyt. köv.)

Egy másik asztalnál, ép' a kályha mellett,
Érdekes kis család foglal ime helyet.
Apa, anya, gyermek, csekély hét a száma,
A legkisebb ott sir az anyja karjába.)

A tulboldog apa ujság mögé buvik,
A gyerek zsvajja neki ott nem hallszik.
Az anya csitítja apró esemetéit,
S hogy ne zsbongjanak, enniök ad nekik,
De ez nem akadály, hogy a kis gyermekek
A czipteraszóra tánczra ne keljenek,
Mit megpendit közel ott egy parasztleány,
Bár játszani azon nem igen tud szegény.

Még egy nagy ur jön csak, súlyos bőrdökökkel,
Kapussal, hordárral büszkén csatára kel,
De robog a vonat, majd hirtelen megáll,
Szól a kis esöngetyű s erre kiki beszáll, —
Azaz beszállana, de a sietésben
Bábéli zürzavar támad a fejében.
Tizszeressé válik a lárma, a zsvaj
Mindenütt egy az ok, mindenütt más a baj.

A tót kézben levő szerszámját keresi,
Az édes piczike huszárt nem feledi,

Az anyóka szinte fölbukik, úgy siet,
Nem vett ő hiába kéthatosos jegyet!
A diákesapat is lecsapja a kártyát,
„Felre! Utat!” kiált, növelve a lármát,
De a zúgó szélvész a másik sarokban
Trézi, Judit, Panna mégsem hallgat ottan.

Csak a három hajesár s a három kaftános,
A nyurga ügynök és a kis kövér gyáros
Nem siet, nem késik — verik a mellüket:
„Náluk nélkül ez a vonat el sem mehet!”
A boldog apa is esemetéit kapja,
Úgy rakja őket föl sorban a vonatba.
A czipterás legény? Az már régen fönn van,
Folytatja a zenét ott fönn a vonatban.

Füttyszó és a vonat gyorsan tovarobog,
Judit, Trézi, Erzsók szive nagyot dobog.
„Tyhü! mi teremtu gyse' szépen lemaradtunk,
No, de sebaj, gyalog csak haza ballagunk!”
Elhagyják ők is már a nagy pályaházat,
Néma csönd áll be most, minden percz egy század.
No de a századnak is van egyszer vége,
S megujul ismét a ház előbbi képe.

Kozma János.

Bajor és svájcei vasutak.

(Folytatás.)

A vonat menete közben a jegyvizsgáló kalauzok nem a személykocsikban vannak, hanem a kalauzkocsinak erre rendelt fülkéjében az u. n. „Dienstraum“ (szolgálati hely) tartózkodnak, hol részükre egy kényelmes párnázott pamlag áll rendelkezésre.

Ugyanitt dolgozik a vonatvezető is, az ő ülőhelye azonban oly magasra van emelve, hogy innen a kalauzkocsi bódéjának ablakain át ellenőrizheti a vonat menetét.

A menetlevelet is megtekintettem. Annak besztása teljesen eltér a miénktől. Már az elnevezése is egész más. „Fahrbericht“ = Menetjelentés a neve. Azután jön a vonatszám, vonal és a kelet megjelölése, majd, ami nálunk teljesen hiányzik: A vonat menetrendszerinti kiindulási és a végállomásra való megérkezési idejének kitüntetése.

A menetlevélnek a következő fejezetei vannak: 1. Kilométer távolság. 2. Állomás neve. 3. Érkezés (óra, perc). 4. Késés az érkezésnél percekben kitüntetve. 5. Indulás (óra, perc). 6. Késés az indulásnál percekben kitüntetve. 7. A személykocsi száma. 8. A vonatnál lévő személy, podgyász, posta és teherkocsi tengely-

száma. 9. A fékezett tengelyek mennyisége (rakott, üres). 10. A vonat megterhelése tonnában kitüntetve. 11. Időjárás.

Az állomások nevei a menetlevélbe bele vannak nyomtatva; a menetlevél második oldala ugyanolyan rovatokkal bír, mint az első oldal.

A III-ik oldalon vannak a mozdony sorozat, a mozdony és a vonatkísérő személyzet neveinek bejegyzésére szolgáló rovatok s ugyanezen oldalon alul kezdődik a különféle bejegyzésekre szolgáló rovat is, a melybe már előre be van nyomtatva a csatlakozó vonat be nem várása, vagy a csatlakozó vonat el nem érésére vonatkozó megjegyzés, úgy, hogy ha tényleg csatlakozás mulasztás van, csak a vonatszámot kell a menetlevélbe beírni.

A forgalmi hivatalnok, a vonatindító kivételével, a menetlevelet csak 5 percen felüli tartózkodás esetén írja alá s az aláírásra nincs külön rovat, hanem nevét az állomás megnevezése mellé írja le. A végállomásra megérkezvén, a menetlevél utolsó oldala lezáratik és azt a forgalmi hivatalnok és a vonatvezető aláírják.

A terhelési kimutatás nagyjából hasonló a miénkhez, azonban ténytával vezetik.

Az utasok mennyiségének kitüntetésére egy, a menetlevélhez csatolandó külön kimutatás szolgál.

Jelli.

Irta: Wessely Manó.

Hirtelen, elszántan felkapta kissé a ruha uszályát és elkezdett futni. Futott, futott, végig a hosszú folyosón, le a szőnyeges lépcsőkön, ki a lucskos udvarra, egyenest az irodák felé.

A kósza szél pajkosan, kíváncsian utána surrant a nyitva hagyott ajtón át.

— Ajtót! — sipítja egy vékonynyaku comptoirista, aztán leesik az álla az ijedtséggel vegyes bámulattól, amint megpillantja a kék-satín ruhás, szőke tüneményt. Az irodaszolga bambán kimeresztí a vizes szeméit s zavart, alázatos mosolygással vakarja a füle tövét.

— Most vagy soha! — gondolja magában Jelli s dobogó szívvel, izgatottan lépdel a nagy szárnyas ajtó felé, amelyről levillog a fényes sárgaréz tábla: Lovag Kruger Ferdinánd. Keskeny, fehér kacsójával megérinti a nagy, czifra kilincset! Belülről erős zuhanás hallatszik, mintha valaki az íróasztalra esapott volna az öklével, aztán kibömböl a hang:

— Hallgasson! Most én beszélek!

A papa hangja. Ez a félelmes hang megbor-zongatja Jellinek hátát s kellemetlen remegést kerget végig idegein. Jaj, ezek a buta, gyáva idegek!

Jelli ijedten elrántja kezét a kilincsről, mintha izzó vashoz nyult volna, aztán felkapja kissé ruha-uszályát és elkezd futni. Fut, fut, ki az iroda előszobájából, végig a lucskos udvaron, fel a szőnyeges lépcsőkön, egyenest nefelejts-kék tapétás kis fészkébe.

A plafond gömbölyü angyalkái incselkedve mosolyogtak le rája. Persze, mert oda voltak festve. Másfépen nem mosolyogtak volna. Olyan halvány volt, olyan ijesztően halvány és kétségbeesett.

Meg kell halnom . . . meghalok! rebegte kínosan és ledobta magát a lágy spohára. Sok, sok, idő telt el, míg ott feküdt, mereven, mozdulatlanul. Nagyon sok i ő: tán egy egész perc. Láttá, hogy hiába van minden, nem halt meg. Fölugrott, előrántotta a mosdó mögül napló könyvec-kéjét (itt volt legjobb helye, a szobalányok felületesen takarítanak, nem veszik észre) felütötte a közepe táján s lihegve kuszáltan, idegesen elkezdett írni, közbe-közbe kiáltva egy-egy hangos szót:

„Ez az utolsó nap, a legislegutolsó. És ez az utolsó nap életemben a legislegutolsó. Vége, vége!! Ha nem is öl meg a fájdalom, a család dűhe, de azért mégis halott leszek. A halál az én életemhez képest csak jogászból vagy soiré. Ki hitte volna, ki hitte volna?! A papa az oka mindennek, mert ő világfi, neki tudnia kellett volna. Hisz a varrókisasszony is tudja,

Kilométer könyveik a vonatkísérőknek nincsenek. A hónap elején mindenki megkapja a fordulót, azonkívül azonban naponta történik a vezénylés s egyuttal nyilván van tartva az is, hogy ki melyik vonattal utazik; a betegség, elmaradás természetesen itt is, mint nálunk, bejelentendő.

Az idő rövidege miatt az érdembe hozott kilométer pénzek kiszámítása felől tájékozást nem szerezhettem.

Még egy érdekes különlegességök is van.

A vonatkísérők lámpáiban ugyanis nem olajmécs ég, mint nálunk, hanem egy meglehetősen vastagságú stearingyertya, körülbelül olyan, mint nálunk a kocsilámpa gyertyák; minden vonattal való elindulás előtt az egyes vonatkísérők annyi gyertyát kapnak, a mennyi nekik a megteendő utra elegendő. A gyertyák égési tartama meg van állapítva.

Meg van engedve azonban, hogy a vonatkísérők a saját költségükön olajméccsel ellátott lámpát szerezhessenek be maguknak, ehhez azonban az olajat is maguk tartoznak venni, de ez esetben is megkapják a gyertyákat és ezeket saját céljaikra felhasználhatják.

A lámpáknak gyertyával való kivilágítását azonban praktikusnak nem tarthatom, mert né-

tudja, hát még ő. Bizonyosan tudja ő is, de azért oda akar dobni martalékul. Lerohantam hozzá, hogy megmondjam neki, micsoda csunya, gyalázatos dolgokat hallottam Miklósról, hogy intézkedjék, hogy tegyen valamit, mert én csak gyöngye lány vagyok, igen, éppen most rohantam le hozzá az irodába, de gyáva, szörnyű gyáva vagyok. Kedvem volna megvetni magamat lelkem mélyéből, de ah, olyan szegény, szerencsétlen vagyok, hogy sajnálom, síratom magamat. Egy menyasszony, akit vőlegénye megcsal, mielőtt meg lett volna az esküvő! Hallott ilyet a világ? — Veletlenül hallgatóztam a kis tapéta ajtónál s ezer szerenese, hogy hallgatóztam! Hallottam, hogy a varrónkisasszony azt mondja a szobaleánynak, hogy Miklós, az én vőlegényem, szeretőt tart! Szeretőt! egy táncosnót! Oh, iszonyu, iszonyu! Bár ne hallgatóztam volna! Az a kis tapétás ajtó tönkretette életemet, boldogságomat Igen, csak a hallgatóság. Mert ha Miklós ledér is, de azért én szeretem most is (jaj de nyomorult leány vagyok) s manapság, mint a Mimi tante mondta, minden férfi többé kevésbé ledér. De Miklósról nem hittem volna. Olyan ábrándosan tudott sóhajtan és olyan ártatlanul tudott nézni, mosolyogni. Azt az ajtót kerülni fogom, míg élek. Vagy nem! Zárdába fogok menni és megkérem atyust, hogy falazzassa be. Nem bánom, ha a varrónkisasszony bennmarad is. Istenem, Istenem! Igaza

zetem szerint azok a jelzésadásoknál igen könnyen kialudhatnak, azonkívül a mint láttam is, már a lámpa egyszerű hordásánál, annak ide-oda mozgása a gyertya egyenlőtlen égését idézi elő s annak fele leolvad, szétfolyik a lámpásban.

A jegyek felülvizsgálását a jegyvizsgálók csak a harmadik, negyedik állomás meghaladása után kezdik meg és amint az befejezést nyert, visszatérnek nyomban a kalauzkocsi fülkéjébe, ott tartózkodnak és onnan szállanak ki minden állomáson, hogy az állomás nevét kikiáltás, az ajtókat kinyissák és a beszálló utasokat elhelyezzek.

A kalauzkocsi beosztása különben hasonló a miénkhez, a szolgálati fülkén kívül egy nagyobb podgyászhelyiségből áll, melybe benvilik az oldalról nyíló kutyarekesz, azonkívül a határra menő vonatok kalauzkocsijaiban egy az elvámolás alá eső podgyászdarabok részére szolgáló és külön elzárható rekesz van; azoknál a vonatoknál, melyek folyosós kocsiokból vannak összeállítva, a legelső személykocsiból a homlokoldalon át egyenesen be lehet jutni a kalauzkocsiába, úgy, hogy a közlekedés a személykocsi és a kalauzkocsi között igen könnyű, kényelmes és a jegyvizsgálókra veszélylyel nem jár.

B. L.

(Folyt. köv.)

van Schopenhauernek, az élet kín, szenvedés és a halál édes megsemmisülés . . ."

Hirtelen felűtötte fejét, a naplót azon nedvesen becsapta s figyelt. Az ebédli felől behangzó tompa varrógép-berregés megszűnt. Fűgőn felugrott, ruha-uszályát ismét felkapta kissé és lassan, lábujjhegyen odasompolygott a virágos kis tapéta ajtóhoz.

Piczi fülét odanyomta a kulcslyukhoz, fehér mutatóujját kissé meghajtván, parányi szájához emelte s amint ott félig guggoló helyzetben, csillogó szemét mereven a szekrény egyik cífraságára szegezve mozdulatlanul hallgatódzott, maga volt a megkövesült Kíváncsiság . . .

Választáskor.

Főispán: No, regále-bérlő ur, hogyan készítik a szavazatokat?

Mócsi: Sehogysem méltóságos főispán ór, mi csak készen vesszük!

Fenyegetődzés.

Két uri ember beszélget:

— Te, az az X. a legborzasztóbb hazugságokat beszél rólad!

— A míg csak hazugságokat beszél, hagyjád; de ha egyszer igazságokat mond el rólam — leütöm a derekát.

Budapesti levél.

Budapest, 1904. január 28.

Nagyszöllös és Kara-Teke.

Makó tudvalevőleg messzi vagyon Jeruzsálemtől; talán százmértföldnél is távolabb. Nagyszöllös azonban egészen közel, ugye lehet hogy egy mértföldnyire van csak Kara-Tekeltől. Ambátor hogy Nagyszöllös Magyarországon, nemes Ugocsa vármegyének legkellősebb közepében fekszik, Kara Tekel pedig Ázsiában, ha jól tudom Afganisztán felső csücskében leledzik.

Ennek a két vasuti stációnak illetően közlésem én a következőkből gyanitom:

Nemrégiben az ujságok hírül hozták, hogy a távoli Afganisztánban megtörtént az a páratlanul kedélyes eset, hogy egy esomó felfegyverzett afgán vagy kurd polgártárs megjelent Kara-Tekel vasuti állomáson és ott nyugodalmasan hozzákezdtek az áru-raktár feltöréséhez és kifosztásához. Annál nyugodtabban, mert aki közelíteni mert hozzájuk, azt barátságos puskatüzeléssel tessékelték hátrább. Mikor pedig a raktár kifosztásával elkészültek, ünnepélyes sortűzzel bucsuztak az állomásbeliektől, ólomgolyó-bisokkal fizetvén ki a szállítólevelek értékét... Erre a mi ujságaink azt irták: no igazán ázsiai állapotok.

Tegnap meg azt olvasom az ujságban,

hogy Nagyszöllös állomáson egy csapat tekintetes betörő ur kegyeskedett az áru-raktárral ugyanilyen tréfát megeselekedni, revolvereik csövecskéivel intvén az egy szál éjjeli őrt nyugalomra, azaz hogy hallgatásra mindaddig, amíg az áruk felrakását, minden utasítások paragrafusainak ignorálásával, elvégezték... Erre pedig az ujságok már nem tettek semmiféle megjegyzést. Ugy látszik, hogy idehaza az ilyet igen természetes dolognak vélnék.

Ebből a két hasonló esetből gyanitom én a két stációnak egymáshoz való igen igen közeli fekvését s az afgán és az ugocsai zsvány urak közeli atyafiságát. De azt már nemcsak gyanitom, hanem tisztán látom, hogy az ugynevezett „biztonság” a vasuton és annak hozzátartozandóságain teljesen egyforma akár a londoni Charing-Crosson, akár a szibériai Vrechni-Udinszkban. Ezt a biztonságot leghivebben azzal a szóval vélném kifejezhetni, hogy: jelképies (afgánul), vagyis: szimbolikus (magyarul).

Mert szimbolikus minálunk — már mint a vasutnál — minden. Szimbolikus az a spárga lakat, amit a kocsikra teszünk jelezvén azzal, hogy csak az ne lopjon belőle, aki nem akar. Szimbolikus az az éjjeli őr, akit, miután már hijával van hol a lábának, hol a kezének, hol a szemének (de mindenesetre az erejének), rengeteg értékek őrizőjének állítunk oda, hogy ezzel is biztassuk a

HETI KRÓNIKA.

Rút volt, nevettek rajt' akár egy gorillán,
Pedig ugy szikrázott esze mint a villám.
Gúnyolták rút haját, elijesztő ajkát
S látták nagygyá nőni mégis a habajkát!...
Mehalt szegény Pichler! Azért jött világra,
Hogy vigyázzon — mondá — nagymagyarországra.

Pest-Budán nemrégén élt egy szép gavallér
Fénylett rajt' monokli, czilinder és gallér...
Ez az ur egy napon hamisan kártyázott.
Kilökték a klubból s ő elvitorlázott...
Babó Emil volt. A héten jött a fáma:
Borkereskedő lett belőle — Khinába.

Mióta gitárját pengeti Bob herczeg
London azóta egy kicsit nagyon heuczeg...
Merész találmánynyal űzik az ördögöt,
Helyi sátánjukat, azt a lomha kődöt...
Eddig a csibészek odaszöktek bátran,
Mondván, majd csak kőd lesz előttem, utánam.

Berlinben történt egy menazseriába,
Szerelmet vallott a pusztáknak királya:
Az oroszlán ur egy szép nő-tigriskének.
Csucsuj baba, csucsuj, hm, pikáns az ének...
Tigris leány-asszony ellágyult a drága,
S oroszlán fiueskat hozott a világra...

Örömjaj tölté be minap a falvakat
A Kuria mondá, ezentul nem szabad
Lefoglalni a nép gubáját, subáját
Oly sok derek paraszt kedves elte párját...
Minden az a ruha! Hűséges barátja,
Bölcső és koporsó s gyakran nászi ágya...

Hamis ember tettét tyuk is kikaparja...
Kipróbált mondás ez, magát azért tartja.
Váczi postarabló is hurokra került
S az m. kir. postának arcza is felderült
A pénz is megtérül... hijja igen kevés,
Rablón sem segít ma **fizetésrendezés.**

Passe-partout.

zsivány urakat a könnyű és olesó vagyonszerzésre. Szimbolikusak azok a rémdrága, de jobbnál-jobbnak elhíresztelt biztosítási berendezések, melyek értéke csak abban sántikál, hogy megfelelő billegető kéz nélkül akár ott se lennének. De szimbolikus értékű maga az a billegető kéz is, mert a hozzája tartozó gazdának, a gazda testi anyagának és eszének minémiségétől függ. És szimbolikus az a hordónak nevezett borhüvely, melyből a vasutas boszorkánymódon, minden kibontogatás vagy egyéb látható jel nélkül képes kiszopogatni a drága nedűt. Továbbá szimbolikus alak a patkányirtó uriember, a kinek sarui és mérgei nyomán járványosan szaporodnak a vasuti raktárnokok négy lábú éneklő háziállatai. Szintazonképen szimbolikusnak mondhatnók a pályatorvosi foglalkozást, melynek tulajdonképeni rendeltetése a szabadjegybirtoklás. Szimbolikusnak szokták nevezni azon tényt is, hogy a vasutnál ki ki a saját esze és tehetsége árán jut előmenetelhez, ranghoz, álláshoz. Azt pedig hivatalos irások bizonyítják, hogy a protekció *csak* szimbolikusán divik; érthetetlen, hogy ennek a bizonyításnak az emberek sehogy sem akarnak hitelt adni. Azt sem ezáfolta meg még senki, hogy a mi szolgálati pragmatikánk szimbolikus, az előmenetelünk szimbolikus, a fizetésrendezésünk szimbolikus, állami alkalmazotti minőségünk szimbolikus, *nem* állami alkalmazotti minő-

ségünk szimbolikus, egész sorsunk szimbolikus... Csak egy a tény, amit jelképileg kifejezni már nem lehet az, hogy — „jöttment” ek vagyunk. A kikre épp úgy ráfogják a puskacsövet Nagyszőlősen, Úgocsában, mint Kara-Tekében, Afganisztánban.

Temesváry Alajos.

HIREK.

* **Mulatságok.** A füleki m. kir. államvasuti altisztek 1904. évi február hó 6-án a vasuti vendéglő termeiben, Palásty József állomási főnök védnöksége alatt zártkörű táncmulatságot rendeznek. Belépti díj: Személyjegy 2 kor., családjegy 4 kor. A mulatság tiszta jövedelme szerencsétlenül járt vasutasok segélyezésére fordítatik. Kezdeté este 8 órakor. Felülfizetések köszönettel fogadtnak. — A M. Á. V. Mező-Kövesd állomás altiszti kara 1904. február hó 6-án a „Korona” szálloda összes termeiben, az elszerencsétlenül vasutasok árváinak segélyezése javára zártkörű táncestélyt rendez. Belépti díj: Személyjegy 1 kor. 20 fill. Kezdeté este 8 órakor. Felülfizetések köszönettel fogadtnak. Tekintve azt, hogy ezen mulatságok rendezésében előnyösen ismert rendezőség buz-

Innen-onnan.

Biztos jel.

- Okvetlen itthon van a nagyságos ur!
- Honnan tudja?
- Mert nem hallani, csak a nagysága hangját.

Eltalálta.

A miniszter sorra látogatta a lánygimnázium osztályait. — A hetedikben éppen irodalomtörténeti óra volt.

— Kisasszony! Szólitott fel egy kalászszőke haju kis lányt a professzor... Mit tud a balladáról?

Szegény kis lány csak szepegett.

— Nos bátran kisasszony! Ki irta a legszebb balladákat?

A leány irult-pirult, de nem tudott felelni.

— Nos csak bátran!... Ki irta azokat a homályos lüktető, sejtető balladákat? Azokat a heves folyású, izgató történeteket.

A gimnazista kisasszony most már nyugodtan és határozottan felelte:

— Boccaccio!

Gyermek észszel.

— Te, Bandi; a gazdag gyerekeknek mégis jó: kocsin mehetnek az iskolába.

— Hát az jó? Annál előbb érnek oda!...

Az idők jele.

Róka: És ilyen csuf pófával, még azzal mersz dicsekedni, hogy a lányok egyre kedveskedtek nekem és a társaságot keresték egész éjjel?

Majom (büszkén): Ostoba fráter! hiszen a legdivatosabban voltam öltözve. Ujjamon gyémánt gyűrű, orromon arany czvikker, fekete kabátom gomblyukában remek krizantémum volt, a számban boksziar, előttem pezsgő és a — bugyellárisomban tízezer korona!

Nyiltan.

Smüle (a portáshoz): Nadjon lekütelezne engimet a partás ór, ho o nodságos ór otthon valna!

A fivér.

Egy kis rongyos-szurtos gyerek már vagy három utcán át zaklat egy urat.

— Bácsi, adjon egy krajczárt!

— Nem szégyeled magad koldulni?... Pfüj! Hát mi az apád, mit csinál?

— Koldul.

— Hát az anyád?

— Az is koldul.

— És a fivéred?

— Az az orvosi egyetemen van.

— Mit, az egyetemen? Talán tanul ott? Orvos lesz?

— Nem. *Spirituszban* van, mert — két feje van!

gölkodik, tekintve azt is, hogy ezen mulatóságok elszerencsétlenül vasutasok s azok árvái javára rendeztetnek, reméljük, hogy a vasuton kívül álló körökben is meleg pártolásra fognak találni.

* **Halálozás.** *Bottlik* Lajos nagybirtokos, nyugalmazott m. kir. államvasuti igazgató, tibold-daróczyi birtokán hetvenkét éves korában meghalt. 1868-ban a kassa-oderbergi vasut jogtanácsosa, egy évvel később a keleti vasut jogtanácsosa és főtitkára, 1870-ben pedig elnökgazgatója lett. A vasut államosítása után nemsokára, birtokára vonult vissza. Később mandátumot is vállalt és 1884-től 1897-ig a mezőkövesdi kerületet képviselte megszakítás nélkül. A megyeszerte közkedveltségben állott öreg ur temetése nagy részt mellett ment végbe.

* **Elöléptetés — áthelyezés.** Rév Ödönt, az ó-miskolczi osztálymérnökség vezető-főmérnökét a m. kir. kereskedelemügyi miniszter felügyelővé nevezte ki, egyben pedig a miskolczi üzletvezetőség pályafentartási osztályába helyeztetett be. Örömmel regisztráljuk e hirt, mert Rév Ödön előléptetésével valóban az igazi érdem jutalmaztatott meg, behelyezéséhez és gratulálunk annál is inkább,

mivel vele az üzletvezetőség II. osztálya ismét egy kitűnő munkaerővel gazdagodott. Az ó-miskolczi osztálymérnökség vezetésével *Auer* Lajos mérnök eddigi helyettes bizatott meg, ki ezen beosztásában 15 év óta teljes sikerrel működött, akit munkásságáról, concilians modoráról nemcsak a vasuti körök, hanem Miskolcz város társadalma is jól ismer. Szívvel üdvözöljük őt is!

* **Halál a vonat kerekei alatt.** Mint Egerből írják, e napokban Hatvanban a temető melletti vasuti átjárónál egy Erdélyi János nevű fiatal, 26 éves czukorgyári munkást az arra robogó vonat elütött és halálra gázolt. A boldogtalan ember éppen hazafelé tartott Hortra, mert odavaló volt s a többi munkást hazaszállító szekérről azért szállott le, mert — mint mondá — kissé sokat ivott és nehéznek érezte a fejét, tehát gyalog akart hazamenni. A vonat a fejét roncsolta szét a boldogtalan s a véres hullát mintegy 40 méternyire vonszolta magával.

* **Tilos az adósságcsinálás.** Az osztrák államvasutak igazgatósága a napokban szabályrendeletet tett közzé, amelyben felhívja összes állásában levő alkalmazottait, hogy vagyoni viszonyaikat legkésőbb ez év június

CSARNOK.

Egy éj története.

Oroszból.

Irta: *Lavreczkij.*

(Folytatás.)

V.

A nap felbukkant a tengerből. A város még csendes volt. Szlobodin egyedül ment a boulevardon. Hitte is, meg nem is a borzasztó vallomást. De egyszerre eszébe jutott az a lovas, akit az éjjel látott. Most úgy tetszett neki, hogy a lebegő szoknyáról már akkor megismerte, hogy nő volt. Tüstént el kell, hogy menjen Katyához. De ha mindez csak badarság? Tegyük fel, hogy csakugyan lőtt. De hát olyan könnyű valakit megölni? Néha két lépésről lönek és mégsem találunk . . . Gondolatai összezavarodtak. Tán kocsi fogadna és elhajtana az ablaka előtt? Nem, jobb lesz várni. Ha csakugyan megtörtént a szerencsétlenség, úgy a városban csak tudnia kell valakinek, tudnia kell a rendőrségnek, az orvosnak. Elmenjen és megkérdezze? Nem, ez lehetetlen, gyanusnak találhatnák a dolgot s nevet is kellene említenie. De hát tán elhallgassa a bűnös nevét?

Forgott a feje ettől a sok kérdéstől. Ha említést tesz róla, ez annyit tesz, hogy el kell mondania ennek az éjszakának egész történetét, el a viszonyát, azt hogy valakit szeretve egy másik után járt, szerelmet is váltott neki és ma a születése napján kellett volna hogy a kezét megkérje. Mily aljas és utálatos mindez. S mindezt el kellene mondania a bíróság előtt. Kikérdeznék a bírák, az ügyész, az ügyvéd, az esküdtek, a hirlaptudósítók leírnák a „tanu“ külsejét, sőt ha a tettes nem vall, még őt gyanúsítanák. Pedig ő nem fog vallani. Ez egy borzasztó asszony. Elkezdett átkozódni, lángolt benne a düh, és a tehetetlenség egészen le-sujtotta. Meg kellett volna hogy ölje őt, meg . . . meg . . .

Ilyen gondolatokkal a fejében lépett be a fogadóba. Ott még mindenki aludt. Felment a szobájához. Be volt zárva. Nem emlékezett vajjon ő zárta e be vagy a szolga zárta be utána. Ujra lement és felkereste a kapust. Ez a keresgélés nem izgatta, mert mult vele az idő. A kapus megtalálta a kulcsot és átadta neki. A szobába lépve úgy érezte, hogy nem tud ott maradni, kinyitotta az erkélyre szolgáló ajtót s kezdte nézni a tengert. Visszatetszőnek látszott előtte, bár csendes volt s a reggeli fényben csillogott . . .

— Jó reggelt *Alexandrovics* *Vaszilij.* Nem

30 ig rendezzék. Hitelezőiket addig az időpontig teljesen ki kell elégíteni és újabb adósságinálásba nem szabad bocsátkozniok. Abban az esetben, ha az alkalmazottak az igazgatóság rendelkezésének nem tesznek eleget, fegyelmi úton el fogják őket mozditani.

Jó volna ezt az intézkedést nálunk is behozni, legalább a fizetésrendezés egyszerűsége nyélbe lenne ütve, amennyiben az elbocsájtandó 75% fizetésével a megmaradandó alkalmazottak 25%-át rendezni lehetne. (Csak azután valaki komolyan ne vegye! Szerk.)

* **Zágráb—zimonyi gyorsvonat.** Zágrábról jelentik lapunknak: A horvát országgyűlés közgazdasági bizottsága pártolóiag előterjesztette Zimony város közgyűlésének a petícióját a zágráb—zimonyi gyorsvonat járatása érdekében és egyszersmind indítva nyozza az országgyűlésnek, hogy utasítsák a horvát kormány, hogy ebben az ügyben lépjen közbe a magyar kereskedelmi minisztériumnál, még pedig úgy, hogy a terv már a nyári új menetrendben megvalósuljon.

* **Villamos vasuti üzem Svédországban.** A svéd kormány a legkomolyabban foglalkozik vasutainak villamos üzemre való átalakításának az eszméjével s már évek óta tartó előmunkálatok révén a legapróbb részletekig kidolgoztatta a terveket. Stockholmból kiágazóan két kísérleti vonalat építenek. Érdekes, hogy hajtóerőül a Svédországban nagy szám-

mal található vizeséseket fogják felhasználni, délen pedig, a hol a vizesések ritkábbak, turfával fogják a villamos hajtóerőt előállítani, hogy így egyfelől a nagyfoku köszénbehozatá't nélkülözzék, másfelől pedig e két kiaknázhatalatlan természeti adomány felhasználásával a népnek állandó munkát adjanak.

* **Közigazgatási bejárás.** Az Államvasutak budapest-ferenczvárosi állomása mellől kiágazólag Jászkerékgyházáig tervezett helyi érdekű vasut budapest—soroksári vonalrészének közigazgatási bejárását folyó évi február 3. és 4. napjain tartják meg.

* **Az első fűtő.** Londonban érdekes ember halt meg a minap: Marshall, az első fűtője annak a mozdynak, amelyet Stephenson a közhasználatra bocsátott. Igen magas kort ért el és mesterét több, mint ötvenöt évvel élte túl. Stephenson ugyanis 1849. augusztus 12-én halt meg. Az emlékezetes ut, amelyen Marshall végezte a fűtést, 1825. szeptember 27-én történt, a „Stockton an Derlington Railway“ vasuti vonal megnyitásán, az első a világon, amely utasokat szállított. Ez első uton Stephenson maga vezette a gépet s a fiatal fűtő, akit magával vitt, méltónak mutatkozott erre a kitüntetésre, amint az az utról fölvevett jegyzőkönyvben is megvan örökítve.

* **Tolvajok a vasuton.** Varju Elemér, a Nemzeti Múzeum segéd-őre e hó 21-én dél-

akarja befejezni tegnapi vitánkat? Én egész éjjel nem tudtam aludni és folyton gondolkodtam.

Ezeket a szavakat Gluseczky mondta, aki már megfürdött s ott állt az erkély alatt, melyen Szlobodint megpillantotta. Szlobodin megörült társának.

— Emlékszik, tegnap találkoztunk egy tárral? — mondá. Meg vagyunk győződve róla, hogy az csakugyan tatár volt.

— Tökéletesen. Alakja szinte bevésődött a fejembe, — felelt Gluseczky.

Szlobodin megkönnyebbülten lélezett fel, s egyszerre tisztán látta, hogy Jakovlyevna Avdotya komédiát űzött vele. Egészen felindult s meghívta Gluseczky-t teázni. Elhelyezkedtek a tengerre néző erkélyen. A pincér felszolgált a teát, s mielőtt elment, úgy futtában elmondta, hogy az éjjel valamelyik nyárilakban gyilkosság történt. Szlobodin megdermedt... Gluseczky kérdésére a pincér megnevezte annak a nyárilaknak a tulajdonosát, melyben Galkinék laktak.

— Ni, hátha az a tatár, a kivel tegnap találkoztunk? — Ezt mondva Gluseczky, odafutott Szlobodinhoz és részvételt felkiáltott:

— Mi lelte? Egészen ki van kelve az arcából...

Szlobodin erőt vett magán s így szólt:

— Ismerőseim laknak ott... Tüstént oda kell mennem... Bocsásson meg...

Gluseczky készségesen felajánlotta, hogy vele megy és Szlobodin hálából megszorította a kezét.

Elindultak. A mint az utcaszegletnél, hol tegnap a lovassal találkoztak, Gluseczky újra kifejezést adott abbeli meggyőződésének, hogy a tatár a gyilkos.

— Lehet, — szólt Szlobodin — a tatárok egyáltalában...

Megállt és nem fejezte be a mondatot. A kocsit tovább robogott velük.

(Vége.)

Barátnők között.

— Hogy sikerült a Gárdosné új ruhája?

— Soh'se mertem volna remélni, hogy ilyen rosszul!

A kávéházban.

Pinkelesz (meglepetten csapja le kártyáit s felgrik): The gazember, csaltál!

Jajtelesz (hidegvérrel): Ójabbakat kérünk!

Egy kis tévedés.

Katona (egy történelmi művet olvasva): „Napoleon pedig haláláig el nem hagyta Helenát.“

— Ezer ördög, de jól főzhetett ez a leány.

után Iglóráról Budapestre utazott. Vele egy kocsiban utazott egy 40–50 éves, uriasan öltözött, pápaszemes férfi. Varju elaludt a vonaton és amikor fölébredt észrevette, hogy az inge alá rejtett bőr pénztárczáját — amelyben 950 korona volt — ellopták. A lopással azt a 40–50 éves ismeretlent gyanúsítják, aki Kassa előtt kiszállt a vonaton. A rendőrség nyomozza a vasuti tolvajt. — Winkler Artur egri gazdatisztet e hó 22-én éjjel, mikor Budapesten át Aradra akart utazni, meglopták a keleti pályaudvaron, melynek III. osztályu várótermében a vonat elindulására várt. Elvitték a pénztárczáját, amelyben százhatvan korona készpénz volt. A rendőrség a tolvajnak nyomában van.

* **A Magyar Államvasutak új kocsijai.** Hieronymi Károly miniszter felhatalmazta az Államvasutak igazgatóságát, hogy a Magyar Vasutforgalmi Részvénytársaságtól még 1900-ban kibérelt háromszáz teherkocsit a saját tulajdonába vegye át. A vételár dolgában a tárgyalások már megkezdődtek.

* **Egy vasut eladása** Hírlik, hogy a szombathelyi rumi helyi érdekű vasutat, mely esztendőnk óta nagy veszteséggel dolgozik, megvette a „Münchener Localhahnaktiengesellschaft“. A vételár 560 000 korona. A müncheni vasuttársaság a helyi érdekű vasut hálozatát kifogja bővíteni s a vonalat kiépítik a zalamegyei Türrjéig.

* **Baleset.** Bodó József miskolczi fékező Tisza-Lucz állomáson tolatás közben oly szerencsétlenül került két kocsit ütközői közé, hogy bordatörést szenvedett. A súlyosan sérült embert Miskolcra szállították, hol most Zrínyi-utca 32. sz. alatti lakásán ápolják.

* **Az Arad—Csanádi Egyesült Vasutak** tárgyalásokat folytat az aradi Közuti Vaspálya és Téglagyár Részvénytársasággal az utóbbi által üzemben tartott aradi lóvasutnak megvétele és motoros üzemre való átalakítása dolgában. A két társaság között már eddig is fennállott peage szerződés, mely szerint az arad csanádinak Aradtól Mezőhegyesig közlekedő motoros kocsijai a város területén a lóvasut sinjeit használhatják. E szerződés április hó 1-én lejár, a lóvasut társaság nem akarja megújítani s ezért merült fel a vasut körében a lóvasut megvételének eszméje. Az Arad városa és a lóvasut között fennálló szerződés szerint a vállalat minden berendezése tizenöt év múlva a város tulajdonába megy át. Az arad—csanádi most ezt az időt megakarja hosszabbítani annyival, a mennyit a lóvasut kapna, ha villamosra ala-

kitaná át az üzemét s ezért az engedményért hajlandó a várost bizonyos mértékig a jövedelemben is részesíteni.

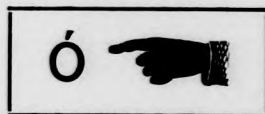
* **A fuvarlevél-illeték megváltoztatása.** A kereskedelmi miniszter elrendelte, hogy oly esetekben, midőn valamely eredetileg harmincznyolcz kilométeren belül fekvő állomásra kétfilléres bélyegű fuvarlevéllel feladott küldemény ugyanazzal a fuvarlevéllel vissza, vagy továbbküldés útján harmincznyolcz kilométert meghaladó, vagyis oly távolságra továbbítandó, melyre tíz filléres bélyegű ürlap használandó, a nyolcz fillérnyi póttilletéket a megfelelő bélyegnek a feladó, illetőleg címzett költségére történő pótlólagos felragasztásával kell leróni.

* **Vasut sinek nélkül.** Megemlékeztünk már arról, hogy a párisi Aeronautikai Intézet igazgatói Renard ezredes és Renard őrnagy, kik különben testvérek, huzamosabb idő óta foglalkoznak azzal a problémával, hogyan lehetne a vonatok közlekedésénél a vágányokat feleslegessé tenni. Fel is találtak egy szerkezetet, amelynek alapján Surcouf gépészműnök egy vonatot állított össze, melyet a minap Páris utcáin kipróbáltak. A vonat egy automobilformájú vezetőkocsiból áll, melyhez öt vagon van csatolva. A vezetőkocsi transmisszió segítségével közli a többi kocsival azt az erőt, melynek segítségével közlekednek. A próbamenet simán folyt le. A vágánynélküli vonat baj nélkül robogott be az Elysée palota udvarába, hol a felfalókat Loubet elnök üdvözölte.

FEJTÖRŐ.

— Lapunk olvasóitól szívesen közlünk rejtvényeket. —

Képtalány.

Ezen rejtvény megfejtését február hó 14-én megjelenő 7-ik számunkban hozzuk.

A megfejtés határideje február 10.

A megfejtők között egy értékes jutalomkönyvet sorolunk ki.

A f. évi 3-ik számunkban megjelent rejtvény megfejtése:

**Ludvigh Gyula,
Görgey László.**

A kitűzött jutalmat a megfejtők közül Weisz Jenő nyerte meg, kinek címére ifj. Görgey László „Képtelen történetek című művet postára tettük.

Felelős szerkesztő: **Zsivkovics Antal.**

A miskolezi szőlőbirtokosok bor- és szőlőértékesítő egyesületének választmánya ez uton értesíti úgy az egyesület tagjait, mint a borvásárló közönséget, hogy mult évi

TÖRZSKÖNYVÉT

elkészítette és az egyesületi elnökünk

== **Szaffka Pál** ==

kir. közjegyző ur hivatalos helyiségében van elhelyezve.

Ujabb bejelentések, valamint tudakozások úgy a tagok, mint a borvásárló közönség részéről az egyesület titkárához

Zsifkovics Antal

máv. üzletv. ellenőrhöz ezimezendők.

Vasuti

altiszti vizsgára

készülők

kézikönyve.

Irta:

SZEMERÉDY LÁSZLÓ, máv. irodatiszt.

A legjobbnak elismert tankönyv az altiszti képesítő vizsgára készülők részére.

Ára 3 K.

Utánvétellel küldve 3 K. 40 f.

Megrendelhető: özv. Szemerédy Lászlónénál
S.-A.-Ujhely (pályaudvar.)

Van szerencsém becses tudomására hozni, miszerint „Erzsébet“-hez címzett

gyógyszertáramat

a Vörösmarty- és Szirma utca sarkán, (ezelőtt Gordon-utca) megnyitottam.

Midőn kész szolgálómat fe ajánlom, egyuttal legyen szabad b. figyelmét arra is felhívnom, hogy az **összs vasuti alkalmazó ak részére a gyógyszerek szállítását megkaptam** és annak kiszolgáltatását gyorsan és pontosan eszközölöm s továbbá hogy nálam minden, a gyógyszerészethez tartozó különlegességek is kaphatók, ugymint:

„Szt. Antal“ köszvény és rheuma elleni-folyadék. **Ár: 70 fillér.**

Szt. Antal pastillák, mindenféle gyomorhaj, felfúvódás, rossz emésztés és étvágytalanság ellen. **Ára 60 fillér.**

Tyukszemirtő „Pedin“, biztos hatású szer tyukszem és lörkeményedés ellen, este reggel bekenni. **Ára 60 fillér.**

Erzsébet királyné gyöngyvirág arczcréme, a szeplő és májfoltokat eltávolítja, az arcz és kéznek habszerű színt ad, hatása egészen biztos. **Ára 90 fillér.** Az üres tégely 10 fillérbe visszavéttetik. Hozzá

Erzsébet gyöngyvirág szappan, **Ára 60 fillér.**

„Peditor“ biztos szer a lábizzadás, lábszag, kipállás és ebből származó bőrbajok ellen, a test minden részére alkalmazható. **Ára 70 fillér.**

Dr. Moore fagybalsam, a fagyos részeket este reggel bekenni, a fájdalmas viszketést megszünteti, hatása biztos. **Ára 70 fill.**

Erzsébet k. száj-essentia 20-30 csepp egy pohár vízbe cseppentve az inyhust erősíti és a fogromlást megakadályozza. A szájnak kelemes ízt kölcsönöz. **Ára 70 fill.**

Balassa cseppek, étvágytalanság ellen. **Ára 70 fill.**

„Magyarhoni balsam b. pedrő“ nagy szaktekintélyek által kitünőnek találtott. **Ára kis dohoz 30 fillér, nagy dohoz 45 fillér**

Erzsébet k. növény fogpora, kis dohoz 50 fillér, nagydohoz 1 ko ena

Vidékre 2 korona megrendelésnél posta és csomagolás nem számítatik.

Mély tisztelettel, vagyok aláztatos szolgálója

Popovits Antal,

Az „Erzsébet“-hez címzett gyógyszerár tulajdonosa.

14

Sürgőnyezim: Popovits gyógyszerész Miskolcz.

Nyomatott Szelenyi és Társa könyvnyomdájában Miskolczon.